

FINANSMINISTERIET

Den 27. maj 1975.

Finansudvalget har ved skrivelse af 21. maj d. å. — finansudvalgets bilag 23.108 — i forbindelse med behandlingen af forslag til lov om optagelse af indenlandske statslån (lovforslag nr. 200) stillet følgende spørgsmål:

Spørgsmål 18.

Hvilken stilling vil ministeren tage til spørgsmålet om en kurssikringsordning for erhvervslivets udlandslån?

Svar:

Spørgsmålet er drøftet med handelsministeriet og det økonomiske sekretariat, der er enige i besvarelsen.

Erhvervslivets udenlandske lån består for en mindre del i såkaldte finanslån, d. v. s. lån der optages til finansiering af erhvervslivets investeringer i faste anlæg, medens størstedelen består af varekreditter og kortfristede udenlandske valutalån.

Gæld, der forfalder inden for 2 år, kan kurssikres over terminsmarkedet for 1 år ad gangen. Nationalbanken foretager interventioner på terminsmarkedet for at justere midlertidige uregelmæssigheder i kursdannelser betinget af spekulative eller rent tekniske faktorer, og har herunder også for øje, at omkostningerne ved kurssikring ikke overstiger, hvad markedsforholdene tilsiger.

En statslig kursgarantiordning for valutalån vil kun have interesse for erhvervslivet, hvis omkostningerne bliver lavere end ved sikring over terminsmarkedet. Bliver dette tilfældet, må man til gengæld vente, at alle importører vil søge at omlægge varekreditter til valutalån for at kunne få statslig kursgaranti. Varekreditterne udgør langt større beløb end valutalån, og der vil derfor på én gang opstå en voldsom vækst i danske virksomheders efterspørgsel efter lån i de udenlandske finanscentre. En sådan udvikling vil være særdeles uønskelig, da den utvivlsomt vil have en negativ indflydelse på långivernes vurdering af danske debitorer, såvel offentlige som private.

En kursgarantiordning ville derfor også måtte udstrækkes til at omfatte almindelig varegæld, hvilket ville være ensbetydende med, at staten kunne blive udsat for at skulle kursgarantere beløb svarende til størstedelen af vor import.

En sådan opgave ville medføre betydelige administrative omkostninger og overordentlig store forpligtelser for statskassen, ligesom den ville betyde en alvorlig binding af landets penge- og valutapolitik. Derfor må regeringen gå imod etablering af en statslig kursgarantiordning for låntagning i udlandet. Danmark ville i øvrigt blive det første land i verden, der etablerede en sådan.

Knud Heinesen.

/ Niels Erik Sørensen.

Til finansudvalget.